

Eihän aina näin

Kirj. Mamie Sointu.

"Isä, mikset melle tee taloa, suurta ja kaunista? Näin pieni tyttö isän tultua."

Surumielisnä vastaa, näin lapsensa kuiskintaan: "Talon tekisin sinulle kauniin, jos minä voisin vaan."

"Miksi et voi sitä tehdä?" tyttö kyselee ihmeissään. "Työtä teetähän isä aina, tuskin lepää yötäkään."

"Teen työtä, se on totta, mutta hyötyä vähän lie. Puute on palkkana siitä, osan suurimman rikkaat vie."

"Mutta miksi, miksi, kerro!" tyttö ihmeissään utelee. Vakaana vastausta vartoo, poski innosta kuumenee.

"No, kuule tyttöni totuus: Järjestelmä tää nurja on. Kun kerran järjestys muuttuu, olet lapsen — puutteeton."

"Silloin ei voi rikas riistää minun työni tuotteita, eikä lapseni kärsiä tarvits enää huolta ja puutetta."

"Silloin saat kodin kauniin jota nyt niin unelmoint — omasta työstäsi ehkä sen palkaksi saada voit."

"Niin, eihän näin ole aina" tyttö helpommin huoahtaa. "Oi, koska järjestys muuttuu, kuinka kauan saan odottaa?"

"Silloin järjestys muuttuu, kun oomme valmiina taistelemaan. Me emme voita mitään, ellemmä itse käy vaatimaan."

Tyttönen pieni katsoo isän silmiin innossaan. "Isä! Minäkin kerallasi käyn taistelu armeijaan."

Oiva ja hänen äitinsä

Kirj. Tyyne Lamminen.

Eräänä päivänä käveli pieni tyttö katua pitkin. Oli oikein kuuma kesäinen päivä.

Tämä pikku tyttö oli orpo. Hän oli köyhän äidin ainoa lapsi. Pikku tyttöraukkaa halveksivat rikkaiden lapset. Samoin rikkaat naiset lasta halveksivat. Löysivät hänestä kaikkia vikoja, mutta eivät löytäneet vikoja omassa lapsissaan.

Tämän hyljätyn ja halveksitun orpolapsen nimeltä Oiva.

Tämä köyhä tyttö koitti olla kaikille ystävällinen, vaikka kaikki häntä sortivat.

Vuosien viertyessä väheni Oivan äidin voimat. Hän tuli sairaaksi. Hänet täytyi viedä sairaalaan, jossa hän virui neljä kuukautta. Sitten eräänä koleana päivänä lähetettiin sairaalasta tieto, että Oivan äiti on kuollut.

Sen jälestä joutui Oiva eräaseen perheeseen hoitamaan lapsia. Hän sai juosta aivan väsyksin asti päiväkaudet.

Emäntä käski hänen kaikenlaisiin tehtäviin. Niinpä kerrankin käski hän pikku Oivan mennä järven rantaan pesemään lasten vaatteita. Oiva varoitettiin, että hän ei vaan saa pudottaa veteen lapsen vaatteita, etteivät ne jäisi sinne.

Vähän matkaa mentyään järvelle päin, kuuli Oiva jossain melua. Hän pysähtyi sitä kuuntelemaan. Emäntä katsoi tytön perään ikkunasta. Nytpä hän kilvastui kovin ja riensi kiireesti Oivan jälestä. Otti kiukus-

Lasten Osasto

saan tyttöä niskasta kiinni ja pieksi hänet aivan mustelmille.

Tyttö tuli emännän jälestä sisään, kokosi vähät vaaterepaleensa ja lähti pois.

Tyttö parka käveli kauan aikaa yksinäistä korpittietä. Viimein tuli kova väsymys ja nälkä. Hän kulki ja kulki eteenpäin, kunnes metsän reunasta alkoi näkyä pienen mökin katto. Pian jo näkyi kokonaan matala metsätupa.

Mökistä astuu ulos nuori nainen. Huomattuaan pienen matkamiehen, sanoo nainen ystävällisesti: päivää! Hyvä, että tulit, lapsukaiseni. Tule sisään, niin saat jotain syödäksesi. Olen sinua odotellut meille. Syö nyt... minä keitän sitten kahvin myös. Tämän nuoren naisen puhe tuntui niin hyvälle Oivasta. Hän oli niin äärettömän iloinen, että unohti kokonaan äskeisen väsymyksensä. Nainen lupasi kahvia... Sitä ei ollut Oiva vielä eläissään maistanut. Hän oli jo yhdeksän vuotias, mutta vielä ei tiennyt kahvin makua, ei voinut sanoa, mitä herkkua se on. Nyt sitä tarjottiin hänelle ja vielä lisäksi oikeaa leipää. Hänen oli aina ennen pitänyt syödä vanhoja, homehtuneita palasia ja jätteitä.

Miten hauska tuntui mennä kylän syöneenä nukkumaan. Sitten huomenna saisi hän uutta ilon aihetta. Nuori nainen lupasi valmistaa hänelle aivan uudesta kankaasta puvun. Hän oli niin hyvillään tästä lupauksesta, että tuskin uni tuli silmiin koko yönä.

Sitten kun mekko oli valmiina ja puettiin Oivan ylle, oli Oiva niin iloinen, että ei tahtonut osata olla. Ei tiennyt, miten siitä olisi kiitellyt.

Vuosien kuluttua, kun Oiva oli kasvanut jo aikuiseksi, meni hän kaupunkiin palvelukseen. Hänestä tuli hyvä ja viisas nainen. Hän oli kaikkien ihmisten suosiossa ja tuttava.

Hänellä oli hyvä laulun ääni. Hän lauloi nyt usein toverilleen ja kertoili välillä lapsuuden aikaisia surullisia, jopa iloisiakin kokemuksiaan.

(Tämä on pikku tytön kirjoittama kertomus. Koittakaapa toisetkin lapset kirjoitella tällaisia pikku tarinoita. — Helmi.)

EBEN JUNCTION, MICH.

Kesäinen tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille, erittäin pikku tytöille ja pojille.

Sitä on ainakin pari kuuta aikaa, kun olen kirjoittanut Toverittareen. En ole halunnut ennen kirjoittaa ennen kun on pidetty tuo (kahvijuhla), josta puhuin viime kirjeessäni, että pidetään kahvijuhlat, kun olen 10 vuoden vanha ja silloin saan maistaa minkälaista se kahvi on.

Niin, nyt olen sen juhlan sivuuttanut. 31 p. toukok. olin 10 vuoden vanha. Meillä oli komeat syntymäpäivä- sekä kahvijuhlat, vaikka ei ollut oikein paljo tovereita, kun samana päivänä sunnuntaina 30 p. oli s. s. osastomme kokous, (sillä sitä juhlittiin päivää ennen.)

Nyt kerron koko tarkoin juhlan alusta loppuun.

Ajatelkaa, pienet toverini, kun äitini ystävä, ja minun mielestäni parhain, Mrs. Hilma Juntunen, tuli perheeseen tuoden 7 pannaan painavan "pisketin" ja niin komean "keekin" etten ole ikinä nähnyt, ja tämän kaiken lisäksi suuren paketin, joka sisälsi keräämillään rahoina ostetun 11 dollarin hintaisen taskukellon ja pienen phonographin.

Tuon kaiken johdosta en voi iloaani

sanoin kuvata. Täytyy sanoa, että kannattaa olla kahvilakossa.

Kuten viime kirjeessäni ennustin, niin "köhötän" nyt uudessa puvussa ja kello taskussa, ja niin se justitiin olikin. Äiti ja isä lahjoittivat minulle yli 17 dollaria maksavan "syytin" ja viiden dollarin hintaiset kengät. Mutta kelloa en osannut aavistaa, että se noin ihmeellisellä tavalla tuli. Kiitos siis kaikille rahan lahjoittajille ja erittäin Mrs. Juntuselle, joka keräyksen toimitti.

Lahjat katseltuani kiittelin, ihmettelin ja iloitsin, — se oli ihanin elämäni aamu.

No nyt alkoi se kahvin maistelu. Meitä oli 18 lasta, jotka ihan ensin joimme tuon komean "keekin" kanssa kahvit. Äitini sanoi, että kahvi oli mitä parasta (munakahvia), mutta minun suussani se ei ollut hyvää; oikein oksetti ja tuntuu vieläkin pahalta, kun kysellään, miltä kahvi maistui.

En ymmärrä, miksi kahvia juodaan, vaikka se on niin pahaa. Tekisi mieleni sanoa teille pikku ystäväni, tutut ja tuntemattomat, jättäkää pois moisen oitsennuttavan aineen nauttiminen. Olen iloinen, että on minulla yksi vaikka tuntematon toveritar, joka ei myrkytä itseään kahvilla. Hänen nimensä on Miss Vieno Kangas, Mont. valtiossa. Hän tuli valokuvassa juhliini tuoden silkkisen nenällinän lahjaksi.

Itäpäivällä leikimme, lauloimme työväen lauluja ja oli erinomaisesti hauskaa.

Yksi oli ikävä puoli, kun isäni ei voinut olla juhlassamme. Isäni oli ja on vieläkin Morningsingin sairaalassa, sentähden kun hevonen potkasi häntä polveen niin pahoin, ettei ole tietoa koska paranee.

Isäni kun oli terve, lupasi hän, jos kahvi ei ole hyvää ja jatkat lakkoasi toiset 10 v. ja liität tupakkalaken yhteyteen, ostan uuden auton. Lakossa kyllä olen edelleen ja liitän tupakkalakon siihen, mutta en tiedä miten käy isäni lupauksen kanssa, kun hän joutui sairaalaan.

Toivoni on, ettei isäni aina ole näin epätoivoisessa asemassa, vaan paranee ja uudistaa lupauksensa. Näin uskoo varmasti,

Reino E. R. Mariin.

FORT BRAGG, CALIF.

Tervehdys Toverittaren uudelle toimittajalle.

Sitä on pitkä aika kun viimeksi kirjoitin.

Nuorisoliitto täällä toimii nyt englanninkielellä. Se päätti kokouksessaan pitää iltaman Fourth of Julyn aikana niinkuin ennenkin ja nyt on harjoituksen alla kaksinäytöksinen näytöskappale "Oikealle tielle", joka silloin näytetään.

Myöskin päätettiin tehdä huvimatka Noyn hillille. Siellä on pieni haali, jossa pidetään myös pieni iltama. Myöhemmin tarkempia tietoja paikallisissa ilmoituksissa.

Kesäjuhille ei mennyt kuin muutama henkilö, kun melkein kaikki ne, jotka olisivat muuten menneet, ovat kalastajia joten eivät päässeet kun heillä on niin paljon hommaa kalastukseen valmistautuessa.

T. k. 5 ja 6 päivänä oli Eurekan S. S. Osaston näytelmäseura täällä vierailulla. He näyttelivät kaksi näytöskappaletta, nimittäin "Onnellinen aviomies", 5 p:nä, ja "Taistelun alku", 6 p:nä. Molempina iltoina oli koko paljon väkeä.

Toveruudella, Vilho H. Jylhä.

— Jos tahdot tehdä hyvän palveluksen tuttavallasi tilaa hänelle Toveritar.

Antoi lahjansa kiitoksen tähden

Köyhä pieni tyttönen, puettu- na rääsyihin, harhaili yksinään suurten väkijoukkojen läpi suuressa kaupungissa. Väsyneenä ja nääntyneenä istahti hän vihdoin hiljaisen katukäytävän laidalle levähtääkseen. Kyyneleet himmensivät hänen ruskeita silmiään ja käsi oli rinnalle painettuna.

Yö oli tulossa — talvinen viima puhalteli ja kosketti tyttöstä sivumennessään, jähmettämällä kyyneleet, jotka runsaasti vuotivat köyhän tytön silmistä. Lumihitaleita putoili poskille tietämättönnä tytön itkusta.

Kiireisiä askeleita kuuluu kadulta tytön korviin ja hän huomaa sivukulkijan ja nousee vaivaloisesti ylös pyytääkseen apua. Mutta hitaasti ja surullisena istahtaa hän uudelleen, väyvästen sivukulkijan viihäisestä katsesta. Tuo sivukulkija näki kuinka tuo vimmainen tuuli pyryytti lunta ja heitteli sitä tytön päälle, paljaille hiuskiharjoille, jotka oli pehmeät ja kiiltävät. Mutta mitäpä rikas sivukulkija välitti köyhästä, pienestä tytöstä. — Oma pukunsa oli hyvä ja lämmin ja vatsansa tyytyväinen hyvästä illallisesta. Hän oli menossa samana iltana hyväntekeväisyyskokoukseen, jossa hän puhui kuulijain suureksi riemuk- si, kuinka kaikkien velvollisuus olisi yhtyä yhteen ja tehdä joutain köyhien hyväksi. Ja hän antoi tuhannen dollarin maksuosituksen, että sen kaikki näki. Hän antoi sen kassanhoitajalle, jolloin koko yleisö hyväksyvästi taputti käsiään uudelleen ja uudelleen. Mutta se, joka otti tuloksia ylös kirjoitti kirjaansa: "Hän antaa almuunsa ihmisten nähdessä, joiden kiitos on hänen ainoa palkintonsa."

Seuraavan päivän sanomalehdillä oli paljon sanottavaa, kuinka se "hyvä herrasmies" näytti sydämensä hyvyttä antaessaan niin paljon rahaa pois köyhien tähden. Hän hymyili lukiessaan kiitoslauseita itsestään ja ajatteli edellisen illan kunnian osotuksia.

Vähän alempana samassa lehdessä oli uutinen, jossa kerrottiin kuinka vahtimies käveltyään aamukierroksellaan, oli löytänyt kadulta pienen tytön kuoliaksi paleltuneena lumilakana verho- naan.

Tulokseksi kysyn: eikö hän, rikas herra, ollut syyllinen murhaan, kun hän kullallaan hyväntekeväisyyden nimessä osti kiitoksen ja kunnian itselleen, sillä aikaa jättäen köyhän lapsen kuolemaan.

H. L.—r.

MEREN MAHTAVAT AALLOT

Meren mahtavat, ärjyvät aallot. Mitä kaikkea ne kertoo vois? Jospa kertoa vois näkemänsä, Kaiken, kuin ne huuhtovat pois.

Meren mahtavat, ärjyvät aallot. Ne on hautakumpuina miljoonain.

Elon retki, sinne syvyyteen Niin monelta päättynyt kai...

Kullan mahti nykyisin vielä Koko maailmassa valtias on. Meren ärjyvät, mahtavat aallotkin Sen palvelukseen vallattu on. Ida Niemelä.